

[Wilhelm]

Forst en bemærkning i anledning af fru Ebba Stranges påstand om, at de opgørelser, jeg har nævnt, ikke kan bruges, idet de er fra tiden før domsmandsinstitutionen. Det er urigtigt; det er ganske enkelt en fejl. De opgørelser dækker 1920'erne og 1930'erne, men de dækker også 1940'erne, 1950'erne, 1960'erne og 1970'erne. Domsmandsinstitutionen blev indført i 1937, og tæt op imod 2 pct. af statsadvokatsagerne var stadig væk nævningesager, efter at domsmandsinstitutionen blev indført. Den blev nemlig indført som en afværgemanøvre imod kravet om en udvidelse af nævningeinstitutionen. Man kan altså udmærket drage den sammenligning, jeg har gjort, for det er optællinger, der vedrører hele perioden.

Så kan man sige, at procentandelen ikke er relevant, som ministeren siger. Det er den måske ikke, men hvis man taler om de vigtigere strafferetssager, hvad er det så for nogle? Nu bringer man det ned på 2 promille af statsadvokatsagerne. Ministeren har utvivlsomt ret i, at der er andre vigtige strafferetssager, som efter de hidtidige regler ikke har været nævningebehandlet, men man har jo ikke samtidig fremsat ønske om, at nogle af disse så kom ind under denne behandlingsform. Det er stadig væk blandt de vigtigere strafferetssager, det, vi har her, også selv om man benytter de udtryk, ministeren har citeret fra straffelovrådet, om de groveste forbrydelser osv., for straffelovrådet skriver jo også i en parentes bagefter – og her kan man virkelig tale om citatfusk, når man ikke tager det med – »voldtægt, roveri«. Det er stadig væk blandt de vigtigere strafferetssager.

Så vidt jeg har opfattet situationen i retsudvalget og blandt partierne, forholder det sig sådan, at hvis regeringen kun havde villet indføre de egentlige kvindepolitiske krav i forbindelse med voldtægt, gående ud på, at voldtægtsbegrebet blev præciseret, at der kom en skarp adskillelse mellem § 216 og 217, at samlejeligende overgreb blev sidestillet med almindelig voldtægt, og at overgreb mod personer af samme køn også kom ind under den samme behandling, så havde der været fuldstændig enighed i dette ting om de ting. Det er de gode ting, der er i forslaget; det er de væsentlige ting, der er i forslaget; det er de forbedringer, der er i forslaget.

Så er der nogle, der ikke har kunnet lide de ændrede strafferammer. Jeg kan sige for vores vedkommende, at vi ligesom SF gerne så, at det faktisk førte til nedsatte straffe. Jeg tror det egentlig ikke. Jeg tror, ministeren har ret i, at det ikke får nogen betydning, men at det kun er en ajourføring af den praksis, der allerede har udviklet sig.

Men hvad er så motivet for at brække paragrafferne? Det er alene at komme af med nævningeinstitutionen. Det måtte man vide var kontroversielt. Jeg synes ikke, nogen skal have lov til at monopolisere de rigtige ting, der er i dette forslag: præciseringen af voldtægtsbegrebet og det, jeg remsede op for, for det er vi, så vidt jeg har kunnet se, enige om alle sammen for en gangs skyld. Det er de rigtige, de gode og de progressive ting, der er i dette forslag. Alle de andre ting kan vi være uenige om, men ministeren har absolut villet blande dem sammen, og derfor får han dette her til at tage sig ud som en dyb splittelse om en reform for denne del af straffeloven.

Det er kedeligt; det havde været unødvendigt, hvis man havde delt det op, men det er altså den måde, regeringen har valgt at følge straffelovrådet på, der gør, at det nu ser ud, som om der er nogle, der ikke går ind for forbedringerne i forslaget. Forbedringerne er uomtvistelige, men dem har der bemærkelsesværdigt nok også været fuldstændig enighed om.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Nu er hr. Ninn-Hansen jo en erfaren procedor, så vidt jeg ved også for nævningeting, men det er mit håb, at hr. Ninn-Hansen, når han procederer for nævningeting, gør det på en mere udtømmende, afbalanceret og rimelig måde end det, vi oplevede for et øjeblik siden.

Der blev fremsat urigtige påstande og påstande, som i høj grad krævede et supplement. Når hr. Ninn-Hansen f. eks. påstår, at vi ikke kan være det bekendt, vi gør her, er det i virkeligheden en insinuation om, at straffelovrådet som helhed og stort set samtlige horte instanser i denne sag handler ud fra rent økonomiske eller politiske bekvemmelighedshensyn, at de ikke på en rimelig måde har afvejet, hvad retssikkerhed tilsiger, og hvad retssikkerhed ikke tilsiger. Derfor er